

מסמך 145

מסמך 145

ארבעה ימים מלאי אירועים בכפר נחום

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום בערב יום שלישי, ה-13 בינואר. כמנהגם זה מכבר, הם מיקמו את המטה בבית זבדיה, בבית ציידה. וכעת, משנשלח יוחנן המטביל אל מותו, התכונן ישוע לצאת אל מסע ההטפה הציבורי והגלוי הראשון שלו בגליל. החדשות על אודות שובו של ישוע נפוצו במהירות ברחבי העיר, ולמחרת בשעת בוקר מוקדמת, מיהרה מרים, אם ישוע, לסור ולבקר את בנה יוסף בנצרת.

בימים רביעי, חמישי ושישי בילה ישוע בבית זבדיה, שם הוא לימד את השליחים כהכנה למסע ההטפה הפומבי הנרחב הראשון שלהם. הוא גם קיבל את פניהם של שוחרים כנים רבים, אשר אותם הוא גם לימד, הן כיחידים והן בקבוצות. באמצעות אנדראס הוא ביקש לנאום בבית הכנסת בשבת הקרבה.

מאוחר בערב יום השישי, הגיעה בחשאי רות, אחותו הקטנה של ישוע, לביקור. הם בילו יחדיו במשך קרוב לשעה בסירה אשר עגנה לא רחוק מן החוף. דבר הביקור הזה לא נודע מעולם לאיש, פרט ליוחנן זבדיה, והוא הוזר לבל יגלה זאת לאיש. רות הייתה בת המשפחה היחידה של ישוע אשר האמינה באלוהיות של משימתו על-פני האדמה ברציפות וללא-סייג, החל מימיה הראשונים כבעלת מודעות רוחנית, וכלה בסיום רב האירועים של משימתו, במותו, בתחייתו ובהרקעתו; והיא עברה לבסוף אל העולמות אשר מעבר בלא שאי-פעם פקפקה בטיבה העל-טבעי של משימת אביה-אחיה בגוף בשר ודם. אחותו הקטנה רות הייתה נחמתו העיקרית של ישוע מצד בני משפחתו, וזאת לכל אורך המבחן של המשפט, הדחייה והצליבה.

1. דיג הדגים

בבוקר יום שישי של אותו שבוע, כאשר ישוע לימד על החוף, צבא עליו הקהל הרב כה קרוב עד שהוא נדחק אל גדת המים, והוא נאלץ לסמן לדייגים אחדים, אשר שהו בסירה סמוכה לסור לעזרתו. הוא עלה על הסירה והמשיך ללמד את ההמונים שהתקבצו, במשך יותר משעתיים. שמה של הסירה היה "שמעון"; בעבר סירה זו נמצאה בבעלותו של שמעון פטרוס והיא נבנתה על-ידי ישוע עצמו. באותו בוקר, שימשה הסירה את דוד זבדיה ושניים מחבריו, אשר בדיוק שבו לחוף מליל דיג עקר באגם. הם עסקו בניקיון של רשתותיהם ובתיקוןן בשעה שישוע ביקש מהם לסייע לו.

לאחר שישוע סיים ללמד, הוא אמר לדוד: "מכיוון שבאתם לעזרתי והתעכבתם, אבוא כעת אני לעזרתכם. בואו נצא לדוג; בואו נצא אל המים העמוקים, ושם תניחו את רשתותיכם." ענה לו שמעון, אחד מעוזריו של דוד: "מאסטר, הדבר חסר תוחלת. עבדנו כל הלילה ולא דגנו מאום; אך נעשה את אשר ביקשת, נצא ונניח את הרשתות." שמעון הסכים למלא אחר הנחייתו של ישוע בשל המחווה שסימן אליו הממונה עליו, דוד. כאשר הם הגיעו למקום שאותו ציין ישוע, הם הניחו את רשתותיהם ודגו כמות גדולה כל-כך של דגים, עד שהם חששו שהרשתות תיקרענה, והם נאלצו לסמן לעמיתיהם אשר בחוף לסור לעזרתם. ומשהם סיימו למלא לגמרי את כל שלוש סירות, שהתמלאו עד כדי שקיעה כמעט, נפל שמעון זה לרגלי ישוע ואמר, "התרחק ממני, מאסטר, כי אדם חוטא אני." שמעון, כמו כל הנוכחים במאורע, נדהמו למראה כמות הדגה. מאותו יום ואילך, זנחו דוד זבדיה, שמעון זה, ועמיתיהם, את הרשתות והלכו אחר ישוע.

מסמך 145

ואולם, לא היה כל נס בדיג הזה. ישוע למד את הטבע מקרוב; הוא היה דייג מנוסה והכיר את אורחותיהם של דגי הכנרת. בפעם הזו הוא פשוט הכווין את האנשים לעבר המקום שבו שהו בדרך-כלל הדגים בשעה הזו של היום. אך חסידיו של ישוע תמיד התייחסו אל המעשה הזה כאל נס.

2. אחר הצהריים בבית הכנסת

בשבת שלאחר מכן, בתפילת מנחה בבית הכנסת, נשא ישוע את דרשתו על "רצון האב שבשמים". בבוקר לימד שמעון פטרוס על "המלכות". במפגש אחר הצהריים של יום חמישי בבית הכנסת לימד אנדראס שיעור בנושא "הדרך החדשה". בזמן המסוים הזה יותר אנשים מכפר נחום האמינו בישוע מאשר בכל עיר אחרת ברחבי העולם.

בעת שישוע לימד בבית הכנסת, בשבת הזו אחר הצהריים, הוא קרא, כנהוג, את החלק הראשון מן החומש, מספר שמות: "וַעֲבַדְתֶּם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וּבִרְךְ אֶת לַחֲמֶךָ וְאֶת מִימֶיךָ; וְהִסְרִיתִי מִחֶלְה מִקְרָבְךָ." הוא בחר את הטקסט השני מנביאים, וקרא מספר ישעיהו: "קומי אוֹרִי, כִּי בָא אוֹרְךָ; וּכְבוֹד יְהוָה עָלֶיךָ זָרַח. כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכָּסֶה אֶרֶץ, וְעֲרַפֵּל לְאֻמִּים; וְעָלֶיךָ זָרַח יְהוָה, וּכְבוֹדוֹ עָלֶיךָ יִרְאֶה. וְהִלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרְךָ; וּמַלְכִים לְנֹגַהּ זָרְחֶךָ."

בדרשה הזו ניסה ישוע להבהיר את העובדה שלפיה הדת הינה חוויה אישית. בין יתר הדברים, אמר המאסטר:

"ידוע תדעו כי אב נדיב-לב אוהב את משפחתו בשלמותה, ומתייחס אל בני משפחתו כקבוצה בשל החיבה העמוקה שהוא רוחש לכל בן משפחה כיחיד. לא תיִדרשו עוד לגשת אל האב שבשמים כילד של עם ישראל, אלא כילדו של האל. כקבוצה, אתם אכן הנכם בני ישראל, אך כיחידים, כל אחד מכם הינו בנו של האל. באתי לא על-מנת לגלות את האב לילדי ישראל, כי אם להביא דווקא את ידיעת האל ואת גילוי אהבתו וחסדו לכל מאמין כיחיד, וכהתנסות אישית אמיתית. הנביאים לימדו אתכם שיהיה דואג לעמו, שאלוהים אוהב את ישראל. אך אנוכי באתי בקרבכם על-מנת להכריז אמת גדולה יותר, אמת אשר אותה הכירו גם רבים מאחורני הנביאים, והיא שהאל אוהב אתכם – את כל אחד ואחד מכם – כיחידים. במשך כל הדורות הללו הייתה לכם דת לאומית, או גזעית; וכעת, באתי אנוכי על-מנת להעניק לכם דת אישית.

"אך אפילו זה אינו רעיון חדש. רבים מבעלי הדעת הרוחנית שבקרבכם יודעים את האמת הזאת, אשר לימדו אתכם הנביאים. האם לא קראתם בכתבי הקודש את דברי הנביא ירמיהו, אשר אמר: 'בְּיָמַי הָיָה לֹא יֵאמְרוּ עוֹד, אֲבוֹת אֲכָלוּ בֶסֶר וְשָׁנִי בָנִים תִּקְהִינָה. כִּי אִם, אִישׁ בְּעוֹנוֹ יָמוּת; כָּל הָאָדָם הָאֲכָל הַבּוֹסֵר, תִּקְהִינָה שְׁנָיו. הִנֵּה יָמַי בָּאִים, נֹאֵם יְהוָה, וְכָרַתִּי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה, לֹא כְבָרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת אֲבוֹתֵם, בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְיָדָם, לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם, אֲלֵא בְרִית שֶׁל דֶּרֶךְ חֲדָשָׁה. נִתַּתִּי אֶת תּוֹרָתִי בְקֶרְבָּם, וְעַל לִבָּם אֶכְתָּבָנָה. וְהָיִיתִי לָהֶם לָאֱלֹהִים, וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם. וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אֲחִיו לֵאמֹר, דַּעוּ אֶת יְהוָה. כִּי כֻלָּם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.'

"האם לא קראתם את ההבטחות האלה? האם לא תאמינו לכתוב בתורה? האינכם מבינים כי דברי הנביא מתגשמים במה שאתם רואים בעיניכם ביום הזה ממש? האם לא התריע בפניכם ירמיהו להפוך את הדת לעבודת הלב, ולהתייחס לאל כאנשים יחידים? האם לא אמר לכם הנביא כי האל שבשמים חוקר לבבות הוא? האם לא הוזהרתם כי לב האדם מטבעו הינו בראש ובראשונה לב של רמייה, ולעיתים הוא אפילו נואש ברשעותו?

מסמך 145

"האם לא קראתם את דברי יחזקאל, כאשר לימד את אבותיכם כי הדת חייבת להיות מציאות של חוויה אישית? לא עוד תאמרו, 'אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקחינה.' 'חי-אני', נאם אדני יהוה, 'הן כל הנפשות לי הנה, כנפש האב וכנפש הבן לי הנה. הנפש החטאת, היא תמות.' ואז חזה יחזקאל אפילו את היום הזה, כאשר דיבר בשם אדוני, ואמר: 'ונתתי לכם לב חדש, ורוח חדש אפתן בקרבכם.'"

"אל לכם להתיירא עוד פן יעניש האל את העם על חטאו של היחיד; האב שבשמים אף לא יעניש ולו אחד מילדיו המאמינים בשל חטאו של העם, זאת על אף שכל אחד מבני המשפחה נדרש לעתים קרובות לסבול מן ההשלכות החומריות של טעויות המשפחה ושגיאות הקבוצה. הלא תבינו כי התקווה לאומה טובה יותר – או לעולם טוב יותר – כרוכה בהתקדמותו של היחיד ובנאורותו?"

ואז דיבר המאסטר על כך שלאחר שהאדם מבחין בחירותו הרוחנית הזו, האב אשר במרומים חפץ בכך שילדיו אשר בארץ יחלו את אותו שלב בהרקעתם הנצחית, במסגרת הקריירה של פרדיס, אשר כרוך בתגובה המודעת של היצור לדחף האלוהי של הרוח השוכנת למצוא את הבורא, לדעת את האל ולבקש להידמות לו.

דרשה זו סייעה רבות לשליחים. כולם היטיבו להבין כי מסר בשורת המלכות מוכוון ליחיד, ולא לאומה.

ואף כי תושבי כפר נחום כבר הכירו את תורתו של ישוע, דרשת השבת הזו הכתה אותם בתדהמה. אכן הוא לימד כבעל סמכות, ולא כאחד הסופרים.

וממש בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, נתקף איש צעיר מאנשי הקהילה, אשר נסער מאוד מדבריו של ישוע, התקף אפילפטי אלים והחל לעקוק בקול. עם סיומו של ההתקף, כאשר האיש חזר להכרתו, הוא דיבר מתוך מצב חולמני, ואמר: "אָהָה, מָה לָנוּ וְלָךְ יֵשׁוּעַ הַנוֹצֵרִי? לְהַאֲבִידֵנוּ בָּאתִי; יְדַעְתִּיךָ מִי אַתָּה קְדוֹשׁ הָאֱלֹהִים." ישוע סימן לקהל להישאר בשקט, אחז בידו של הנער ואמר "צֵא מִמֶּנּוּ" – והוא ניעור מיד.

צעיר זה לא היה אחוז רוח טמאה או שד; הוא נפל קורבן להתקף אפילפטי רגיל. אך לימדוהו כי מחלתו נגרמה משום שרוח טמאה דבקה בו. הוא האמין בכך ונהג בהתאם לאמונה הזו בכל אשר חשב או אמר באשר למחלתו. ככלל, האמונה הרווחת הייתה שכל התופעות האלה נגרמו במישרין בשל נוכחותן של רוחות טמאות. ומשום כך, הם האמינו כי ישוע אכן גרש את השד מן האדם הזה. אך ישוע לא ריפא את האדם הזה ממחלת האפילפסיה שלו בזמן הזה. לאמיתו של דבר, אדם זה נרפא רק מאוחר יותר באותו היום, לאחר השקיעה. הרבה לאחר פנטקוסט נמנע יוחנן, השליח האחרון אשר רשם את מעשי ישוע, מלהזכיר תופעות של "גירוש שד", וזאת משום שידע שמקרים כאלה, של דיבוק על-ידי שד, לא התרחשו לאחר פנטקוסט.

כתוצאה מן המאורע הרגיל הזה, דווח במהירות ברחבי כפר נחום כי ישוע גירש שד מאדם, וריפא אותו כבדרך נס עם סיום דרשת השבת בבית הכנסת. השבת הייתה הזמן היעיל ביותר להפצת שמועה שכזו. כך דווח גם ברחבי היישובים הקטנים יותר מסביב לכפר נחום, ורבים מן האנשים האמינו לשמועה.

אשתו ואמו של שמעון פטרוס דאגו למרבית הבישולים ולעבודות הבית בביתם הגדול של משפחת זבדיה, המקום שבו מיקמו ישוע והשנים-עשר את המטה שלהם. ביתו של פטרוס שכן בסמוך לזה של זבדיה; וישוע וחבריו עצרו שם בדרכם מבית הכנסת, משום שאם אשתו של פטרוס נפלה למשכב מזה מספר ימים, והיו לה חום וצמרמורות. לגמרי במקרה, בעת שישוע עמד לצדה של

מסמך 145

האישה החולה, החזיק בידה, ניגב את מצחה ודיבר אליה מילות נחמה, ירד חומה. ישוע עדיין לא הספיק להסביר לשליחיו ששום נס לא אירע בבית הכנסת; וכך, כאשר המקרה הזה עדיין טרי בזיכרונותיהם, הם נזכרו גם במה שאירע בכנא עם המים והיין, והם השתכנעו שהנה אירע נס נוסף, וכמה מהם מיהרו לצאת ולהפיץ את החדשות ברחבי העיר.

אמת'ה, חותנתו של פטרוס, חלתה בקדחת המלריה. היא לא נרפאה כבדרך נס על-ידי ישוע באותו יום. היא נרפאה מספר שעות מאוחר יותר, לאחר השקיעה, כחלק מן המאורע היוצא-מגדר-הרגיל אשר אירע בחצר הקדמית של בית זבדיה.

והמקרים הללו מייצגים את האופן שבו ניכס לעצמו שוב ושוב הדור אשר ביקש נסים ואשר כמא לנפלאות, את צירופי המקרים הללו כתירוץ להכרזה על כך שישוע חולל נס נוסף.

3. ריפוי לעת שקיעה

עד לזמן שבו התכוננו ישוע ושליחיו לסעוד את ארוחת מוצאי השבת של היום הגדוש הזה, נרעשו כפר נחום וסביבותיו בשל נְסֵי הריפוי הללו, לכאורה; וכל החולים והנגועים התכוננו לצאת לכיוונו של ישוע, או ביקשו מחבריהם כי יישאו אותם אליו מיד עם שקיעת החמה. בהתאם למסורת היהודית, אסור היה לבקש מזור ומרפא במהלך השעות הקדושות של השבת.

וכך, מיד כאשר ירדה החמה אל מתחת לאופק, החלו עשרות חולים – גברים, נשים וטף – לעשות את דרכם אל עבר ביתו של זבדיה בבית ציידה. אדם אחד ובתו המשותקת יצאו לדרכם ממש בשעה שגלגל השמש נעלם מאחורי בית שכנו.

כל המאורעות של אותו יום הכינו את הקרקע לסצנה יוצאת הדופן הזו, לעת שקיעה. אפילו הטקסט אשר קרא ישוע באותו אחר-צהריים רמז לכך שיש לחסל את כל התחלואים; והוא דיבר בעוצמה ומתוך סמכות אשר מעולם לא נראו כמותם! המסר שלו היה משכנע! אף שהוא לא פנה כלל אל סמכות אנושית, דבריו כונו ישירות אל מצפונם ואל נשמותיהם של מאזיניו. אף כי הוא לא נדרש ללוגיקה, לפלפולים חוקיים, או לאמרות כנף מחוכמות, דבריו חדרו בעוצמה, בבהירות ובמישרין ללבבות מאזיניו.

יום שבת הזה היה יום חשוב ביותר בחייו הארציים של ישוע, וכן בחייו של יקום. לכל דבר ועניין ביקום המקומי, היה כפר נחום, העיר היהודית הקטנה, לבירתו האמיתית של נבאדון. קומץ היהודים בבית הכנסת של כפר נחום לא היו היחידים אשר שמעו את דברי הסיום של דרשת ישוע: "שנאה היא כצל הפחד; נקמה היא המסכה של הפחדנות." מאזיניו לא ישכחו גם את מילותיו הברוכות, כאשר הצהיר כי "האדם הינו בן האל, ולא בן השטן."

מעט לאחר שקיעת החמה, בעוד שישוע ושליחיו מסבים עדיין לשולחן ארוחת הערב, שמעה אשת פטרוס קולות מכיוון החצר הקדמית. היא הלכה אל הדלת וראתה חבורה גדולה של חולים הולכת ומתקבצת. היא אף ראתה כי הדרך המובילה מכפר נחום מלאה באלו הבאים להתרפא מידיו של ישוע. מיד כאשר ראתה זאת, היא הלכה והודיעה לבעלה, אשר סיפר זאת לישוע.

כאשר יצא המאסטר מן הפתח הקדמי של בית זבדיה, חזו עיניו באסיפה של אנשים מוכים וחבולים. הוא ראה מולו כמעט אלף הוויות אנושיות חולות וכואבות; לכל הפחות, זה היה מספר הנוכחים אשר התקבצו מולו. לא כל הנוכחים היו חולים; כמה מהם הגיעו על-מנת לסייע לאהוביהם לבקש להם מזור.

המראה של גברים, נשים וטף, אשר סבלם נגרם במידה רבה בשל שגיאותיהם וטעויותיהם של בניו שלו, אלו המופקדים על ניהול היקום, נגע במיוחד ללבו האנושי של ישוע, ואתגר את רחמי האלוהיים של בן בורא מיטיב זה. אך ישוע ידע היטב כי לעולם הוא לא יוכל לבסס תנועה רוחנית יציבה אך ורק על נסים ונפלאות חומריים. הוא דבק בהתמדה במדיניות, ונמנע מלהשתמש בזכויותיו כבורא. מאז כנא, לא נלוו לשיעוריו פעולות על-טבעיות או פלאיות כלשהן; ועדיין, ההמון המוכה הזה נגע ללבו האוהד והרטיט בעוצמה את חיבתו המבינה.

קול עלה מן החצר הקדמית וקרא: "מאסטר, אמור את המילה, השב את בריאותנו, רפא לנו מן החולי, אנא הצל את נשמותינו." מיד עם הישמע המילים האלה העמיד את עצמו הכן הצבא העצום של שרפים, בקרים פיזיים, נשאי חיים ואמצעיונים, אשר לעולם נלוו לבורא של יקום אשר התגשם, והמתין לפעול בכוח של יצירה, אם וכאשר ייתן הריבון את האות. היה זה אחד מן הרגעים בקריירה הארצית של ישוע, שבהם השיפוט של בן האדם נלכד בין התבונה האלוהית ובין החמלה האנושית, עד כי כך שהוא ביקש מקלט ברצונו של האב.

כאשר דחק פטרוס במאסטר לצאת לעזרתו הקהל, נשא ישוע את מבטו אל המון הנדכאים, וענה: "אנוכי באתי לעולם על-מנת לגלות את האב ולכונן את מלכותו. לשם כך חייתי את חיי עד השעה הזאת ממש. משום כך, אם יהיה זה רצונו של זה אשר שלחני, ולא יעמוד כנגד ההכרזה על בשורת מלכות שמים, אבקש לראות את ילדיי נרפאים, ו-" , אך המשך דבריו של ישוע נבלע בהמולה.

ישוע העביר את האחריות להחלטה על הריפוי לידי אביו. וברור כי האב לא התנגד לכך, לפי שלא חלף ולו רגע מהבעת דבריו של המאסטר, ועד שאסיפת ההוויות השמימיות החלה לפעול תחת פיקודו של מכוון המחשבה של ישוע, אשר הפך לאישי. פמליה גדולה זו ירדה אל תוך הקהל של בני התמותה החולים, ובן רגע אחד של זמן נרפאו לחלוטין 683 גברים, נשים וטף. הם נרפאו לחלוטין מכל מחלות הגוף, ומכל החוליים החומריים האחרים. מחזה שכזה לא נראה מעולם לפני כן על-פני הארץ, ואף לא מאז. ועבורנו, אשר חזינו בגל הריפוי היצירתי הזה, אכן היה זה מחזה מרטיט.

ואולם, מכל ההוויות אשר נדהמו למראה פרץ הריפוי העל-אנושי הבלתי-צפוי הזה, ישוע היה זה אשר נדהם יותר מכולם. ברגע שבו תשומת הלב והאהדה האנושיות שלו התמקדו במראה הסבל והחולי אשר נפרשו לפניו, הוא זנח את האזהרות של מכוון המחשבה האישיותי שלו באשר לעובדה שבנסיבות ובתנאים מסוימים לא ניתן להגביל את אלמנט הזמן של זכויות הבורא של בן בורא. ישוע ביקש לראות ברפואתם של בני התמותה הסובלים הללו, אם הדבר לא עמד בסתירה לרצון אביו. מכוון המחשבה האישיותי של ישוע פסק מיד כי פעולה שכזו של אנרגיית יצירה, אינה מנוגדת לרצונו של אב פרדיס, והודות להחלטה שכזו – לאחר שישוע הביע את רצונו שהריפוי יתרחש – הפעולה היצירתית הייתה. מה שמבקש בן בורא ומה שרוצה אביו הינו. בכל שארית חייו הארציים של ישוע על-פני האדמה, לא התרחשה שוב פעולת ריפוי המונית שכזו של בני-תמותה.

כפי שניתן היה לצפות, שמעו של הריפוי לעת שקיעה בבית ציידה שבכפר נחום, יצא למרחקים; הוא התפשט אל רחבי הגליל, יהודה, ואף למחוזות שמעבר להם. שוב ניעורו פחדיו של הורדוס, והוא שלח משקיפים על-מנת שידווחו על עבודתו ועל תורתו של ישוע. הוא ביקש לוודא האם היה זה הנגר לשעבר מנצרת, או שמא היה זה יוחנן המטביל אשר קם מן המתים לתחייה.

בעיקר בשל ההדגמה הבלתי-מתוכננת הזו של ריפוי פיזי, מאותו יום ואילך, ובמהלך כל שארית הקריירה שלו על-פני האדמה, הפך ישוע לרופא ממש כשם שהיה מטיף. הוא אכן המשיך ללמד, אך עבודתו האישית הוקדשה בעיקר לסעד החולים והמדוכאים, ואילו שליחיו עסקו בעיקר בהטפה בציבור ובהטבלת מאמינים.

מסמך 145

ואולם, רוב אלו אשר נהנו מריפוי על-טבעי, או יצירתי, זה, בהדגמה של האנרגיה האלוהית אשר אירעה עם שקיעת החמה, לא נהנו מתועלת רוחנית נמשכת ממופע החסד יוצא-הדופן הזה. רק מתי מעט נבנו כתוצאה מן הסעד הפיזי הזה, אך מלכות הרוח לא התחזקה בלבבות האנשים בעקבות הפרץ המדהים הזה של ריפוי יצירתי נעדר-זמן.

פלאי הריפוי, אשר נלוו מעת לעת למשימתו של ישוע על-פני האדמה, לא היו חלק מתכניתו לבשורת המלכות. הם היו פועל יוצא נלווה לנוכחותה בארץ של הווייה אלוהית בעלת זכויות בריאה בלתי-מוגבלות כמעט, הווייה אשר ניחנה גם בשילוב של רחמים אלוהיים ושל אהדה אנושית אשר לא היו כדוגמתם. אך הניסים הללו, כפי שכוננו, גרמו לישוע צרות רבות, זאת בשל הפרסום אשר עורר דעות קדומות, ובשל העובדה ששמו יצא באופן שבו לא היה מעוניין.

4. הערב שלמחרת

כל הערב שלאחר המופע הכביר הזה של ריפוי, שטף ההמון העולז את בית זבדיה, ושליחיו של ישוע היו אחוזי התלהבות רגשית מן הדרגה הגבוהה ביותר. מנקודת המבט האנושית, היה זה קרוב לוודאי הגדול שבימים הגדולים של הזמן אשר הם בילו לצד ישוע. תקוותם עלתה לגבהים של ציפייה בטוחה, גבהים אשר אליהם לא הגיעה לפני כן, או לאחר מכן. ישוע אמר להם רק ימים ספורים קודם לכן, כאשר היו על גבול השומרון, כי הגיעה השעה להכריז על המלכות בעוצמה, וכעת חזו עיניהם במה שהם הניחו שהוא קיומה של אותה ההבטחה. אם מפגן מדהים זה של כוח ריפוי היה רק ההתחלה, הם נלהבו מן המחשבה על מה שעתידי לבוא. כל הספקות אשר נותרו בהם באשר לאלוהיותו של ישוע נמוגו כלא היו. הם היו שיכורים, פשוטו כמשמעו, מאושר המקסם המרטיט אשר אחז בהם.

אך כאשר הם חיפשו את ישוע, הם לא יכלו למוצאו. המאסטר נדאג עד מאוד ממה שאירע. הגברים, הנשים והטף אשר נרפאו ממגוון החוליים המתנינו עד מאוחר בערב, וקיוו לחזרתו של ישוע על-מנת להודות לו. השליחים לא יכולים היו להבין את התנהגותו של המאסטר, ככל שנקפו השעות והוא המשיך להתבודד; אילולא נעדר, כי אז הייתה שמחתם מלאה. כאשר ישוע שב אליהם, השעה הייתה מאוחרת, וכמעט כל מי שנרפא במאורע הריפוי כבר שב לביתו. ישוע סירב לקבל את ברכותיהם ואת הערצתם של השנים-עשר ושל האחרים אשר המתנינו לו, ואמר רק זאת: "שימחו-שימחו, אך לא על כך שאבי חזק דיו לרפא את הגוף, כי אם על כך שהוא חזק דיו בכדי להציל את הנשמה. הבה וננוח, כי מחר נשוב לעסוק בעסקי האב."

שוב התאכזבו השנים-עשר, הם התבלבלו והלכו לישון כשצער ממלא את ליבם; מלבד התאומים, רק מעטים מהם ישנו באותו לילה. כאשר סיים המאסטר לשמח את נשמתם ולמלא את לבבות שליחיו באושר, נדמה כי הוא אץ מיד למוטט את תקוותיהם ולרסק את היסודות שעליהם נבנו האומץ וההתלהבות שלהם. הדייגים הנבוכים הללו התבוננו איש בעיני רעהו, וכולם כאחד חשבו אך מחשבה אחת: "אינני יכול להבינו. מה פשר כל הדברים הללו?"

5. מוקדם בבוקר יום ראשון

גם ישוע לא ישן הרבה באותו ליל שבת. הוא נוכח לדעת כי העולם מלא במצוקות פיזיות ובקשיים חומריים, והוא הגה בסכנה הגדולה – ההכרח להקדיש כמות כה גדולה מזמנו לטיפול בחולים ובמדוכאים, עד כי בשל הסעד לחומר, תופרע – או תוכפף לאותו סעד – משימת כינון מלכות הרוח בלב האדם. בשל המחשבה הזו, ומחשבות אחרות דומות לה, אשר רחשו בדעתו האנושית של ישוע באותו לילה, הוא קם באותו יום ראשון הרבה לפני עלות השחר ויצא לבדו אל אחד המקומות האהובים עליו לשם התייחדות עם האב. נושא תפילתו של ישוע באותו בוקר מוקדם היה חוכמה ושיקול דעת. הוא ביקש את אלו על-מנת שלא יתאפשר לתחושות האהדה האנושית

מסמך 145

לחבור לרחמים האלוהיים ולגרום לו להקדיש את כל זמנו לסעד פיזי, ובכך ליזנוח את עבודת הרוח לנוכח הצער האנושי בן התמותה. אף-על-פי שהוא לא ביקש ליזנוח לגמרי את סעד החולים, הוא ידע כי עליו לעסוק גם בעבודה החשובה יותר של הלימוד הרוחני ושל ההכשרה הדתית.

פעמים רבות עלה ישוע להתפלל בגבעות, משום שלא היו בנמצא חדרים פרטיים ההולמים את ההתמסרות האישית שלו.

פטרס לא הצליח לישון באותו לילה; וכך, מוקדם מאוד, מעט לאחר שישוע יצא לתפילה, הוא העיר את יעקב ואת יוחנן, והשלושה יצאו למצוא את המאסטר. לאחר יותר משעה של חיפושים, הם מצאו את ישוע וביקשו ללמוד ממנו מדוע התנהג בצורה כה מוזרה. הם ביקשו ללמוד מדוע נדמה כי הוטרד כל-כך ממחזה הריפוי הרוחני הכביר, וזאת בשעה שכל האנשים, ושליחיו ביניהם, שמחו כל-כך לקראתו.

במשך למעלה מארבע שעות ניסה ישוע להסביר לשלושת השליחים הללו את אשר אירע. הוא לימד אותם על אודות אשר התרחש, והסביר את הסכנות שבמופעים מעין אלו. ישוע גילה להם את הסיבה שבעטיה הוא יצא להתפלל. הוא ביקש להבהיר לעמיתיו האישיים בפשטות, מדוע מלכות האב איננה יכולה להיבנות על נסים ונפלאות ועל ריפוי הגוף. אך הם לא הצליחו להבין את אשר לימד אותם.

ובינתיים, מוקדם בבוקר יום ראשון, החלו להתקבץ מסביב לבית זבדיה נשמות חולות וסקרנים. הם תבעו לראות את ישוע. אנדראס והשליחים היו כה נבוכים, עד שבשעה ששמעון הקנאי שוחח עם הנאספים, הלכו אנדראס וכמה מחבריו למצוא את ישוע. וכאשר אנדראס מצא את ישוע בחברת השלושה, הוא אמר: "מאסטר, מדוע תעזוב אותנו לבדנו עם ההמונים? ראה, כל האנשים מבקשים אותך; מעולם לא ביקשו כה רבים לשמוע את דבריך. ואפילו כעת הבית מוקף באלו אשר נקבצו מקרוב ומרחוק בשל העבודה הכבירה שלך. האם לא תחזור עמנו בכדי לסעוד אותם?"

וכאשר שמע זאת ישוע, הוא ענה: "אנדראס, האם לא לימדתי אותך ואת האחרים כי משימתי על-פני האדמה היא להכריז על מלכות שמים? מדוע זה תבקשו ממני לסטות ממלאכתי זו בכדי לספק את רצון הסקרנים ומבקשי הנסים והנפלאות? האם לא שהינו במשך כל החודשים האלה במחיצת האנשים האלה, והאם הם נהרו בהמוניהם לשמוע את בשורות המלכות הטובות? מדוע הם צרים עלינו כעת? האין זה בשל ריפוי גופם הפיזי דווקא, ולא בשל קבלתה של אמת רוחנית, או גאולת נשמתם? כאשר אנשים נמשכים אלינו בשל תופעות יוצאות-דופן, רבים מהם באים לא בכדי לבקש אמת או גאולה, כי אם דווקא מזור לחולי הגופני וגאולה מקשיי החומר."

"בכל הזמן הזה הייתי בכפר נחום, בבית הכנסת ועל החוף, והכרזתי על בשורות המלכות הטובות לכל מי שאזוניים לו לשמוע ולב לקבל את האמת. אין זה רצון האב שאחזור עמכם ואספק את סקרנות הנאספים, ובכך אזניח את הרוחני לטובת הסעד של הפיזי. הסמכתי אתכם להטיף לבשורה ולסעוד את החולים, אך שומה עליי שאני עצמי לא אזניח את מלאכת הלימוד לטובת מלאכת הריפוי. לא אנדראס, לא אשוב עמכם. לך ואמור לאנשים להאמין במה שלימדנו אותם, ולשמוח בחירותם של בני האל, והכינו את עצמכם ליציאה אל ערי הגליל האחרות, שם כבר הוכשרה הקרקע להטפה על בשורות המלכות הטובות. זו הסיבה בשלה אנוכי באתי מעם האב. לכו, אם כן, והתכוננו ליציאתנו המידית ואנוכי אמתין לכם כאן עד אשר תשובו."

וכאשר ישוע סיים לומר את דבריו, חזרו אנדראס וחבריו השליחים מלאי-צער אל בית זבדיה, פיזרו את ההמונים אשר נקבצו, ובזריזות התכוננו לצאת לדרך כמצוות ישוע. וכך, אחרי הצהריים של יום ראשון, ה-18 בינואר לשנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים אל מסע ההטפה הפומבי הפתוח

מסמך 145

האמיתי הראשון בערי הגליל. במסע הטפה ראשון זה הם בישרו את בשורת המלכות בערים רבות, אך בנצרת הם לא ביקרו.

באחר הצהריים של אותו יום ראשון, מעט לאחר שישוע ושליחיו יצאו לעבר רימון, באו אחיו, יעקב ויהודה, אל בית זבדיה על-מנת לראותו. קודם לכן, בסביבות צהרי היום בא יהודה אל אחיו יעקב והתעקש שהם יבקרו את ישוע. אך עד שיעקב נעתר לבקשה להתלוות ליהודה, ישוע כבר יצא לדרכו.

השליחים לא רצו לנטוש את העניין הרב אשר ניעור בכפר נחום. פטרוס חישב כי ניתן היה להטביל ולהכניס למלכות לא פחות מאלף מאמינים. ישוע הקשיב לדבריהם בסבלנות, אך לא הסכים לשוב. לזמן-מה השתררה דממה, ואז קרא תומאס לחבריו השליחים ואמר: "נלך! הן המאסטר אמר את דברו. ואפילו איננו יכולים להבין את מלוא המסתורין של מלכות השמים, בדבר אחד הננו בטוחים: אנחנו הולכים אחרי מורה אשר לא מבקש לעצמו תהילה." והם יצאו באין-רצון לבשר את הבשורות הטובות בערי הגליל.